

Téma týdne: Pohádky z naší zahrádky

Vzdělávací činnosti:

- Povídání o pohádkách, které máme rádi
- Opakování: „Jaké máme měsíce, kolik jich máme, kolikátý měsíc je březen.
- Opakování: Roční období, dny v týdnu, kolikátý den v týdnu máme dne, jaký den byl včera, bude zítra...
- Povídání o změnách v přírodě, pozorování a popis počasí
- Jak můžeme připravovat zahrádku na jaro
- Jaké kytičky nám rostou
- Na jakou hlásku začíná název kytičky, zvířátek
- Rozklad slova na slabiky: SNĚ-ŽEN-KA....
- Počítání kamínků do deseti: více x méně
- Modelování z modelíny zvířátka
- Pracovní listy /grafomotorika, zrakové vnímání.../
- Básnička: „ Přišlo jaro“
- Písnička: „Voláme jaro““
- Pohádka: „Šípková Růženka“
- Roční doby píseň s pohybem Roční doby viz odkaz níže

Zpracovala: Karolina Pozlerová

Roční doby - Míša Růžičková

<https://www.youtube.com/watch?v=Mp8NO5Sy5QE>

Přišlo jaro

Přišlo jaro se sluníčkem,

zem otvírá zlatým klíčkem.

Všechno se raduje, zpívá a notuje, jaro vítá.

První roste sněženka, malá bílá květinka.

Druhý zase petrklíček, nese s sebou zlatý klíček.

Fialinka voňavá hezkou vůni rozdává.

Pampeliška střapatá, celá je jak ze zlata.

Zdroj:

https://wiki.rvp.cz/index.php?title=Kabinet/Ucebni_texty/%C5%98%C3%ADkanky/Jarn%C3%AD_b%C3%A1sni%C4%8Dky

Voláme jaro

Text: Věra Smejkalová
Hudba: Marie Kružíková

1. Pojdme děti, pojdme spolu, vyženeme zimu z domu.

Zavoláme na jaro, aby se už chystalo.

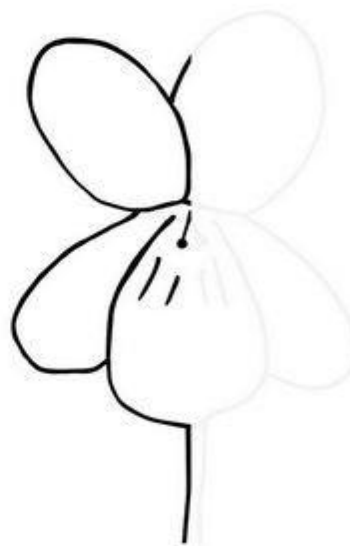
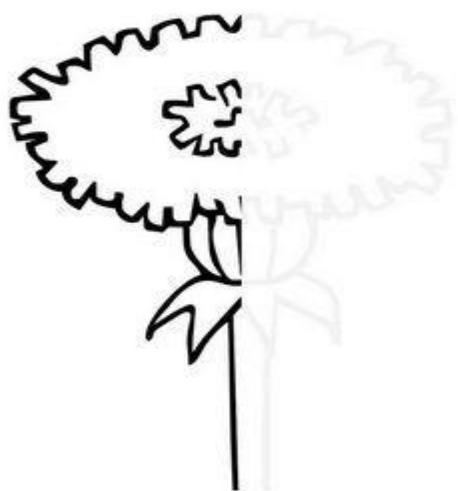
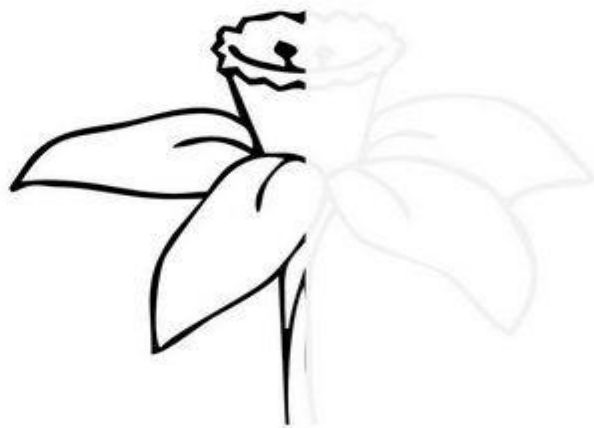
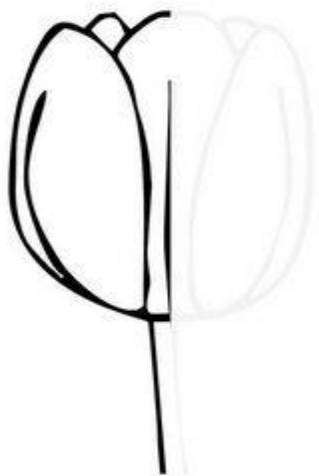
2. Zimo - tys tu dlouho byla,
sněhu, mrazu nadělila.
Sněhuláci roztáli,
jaro někde zahálí...

3. Vzduch je zjara trochu jiný,
lístečky se klubou z hlíny.
Větrík nám den provoní,
jako loni, předloni.

Zdroj: <https://i.pining.com/564x/e0/9a/f7/e09af7c24413dd6bc2525c8f7832ea8b.jpg>

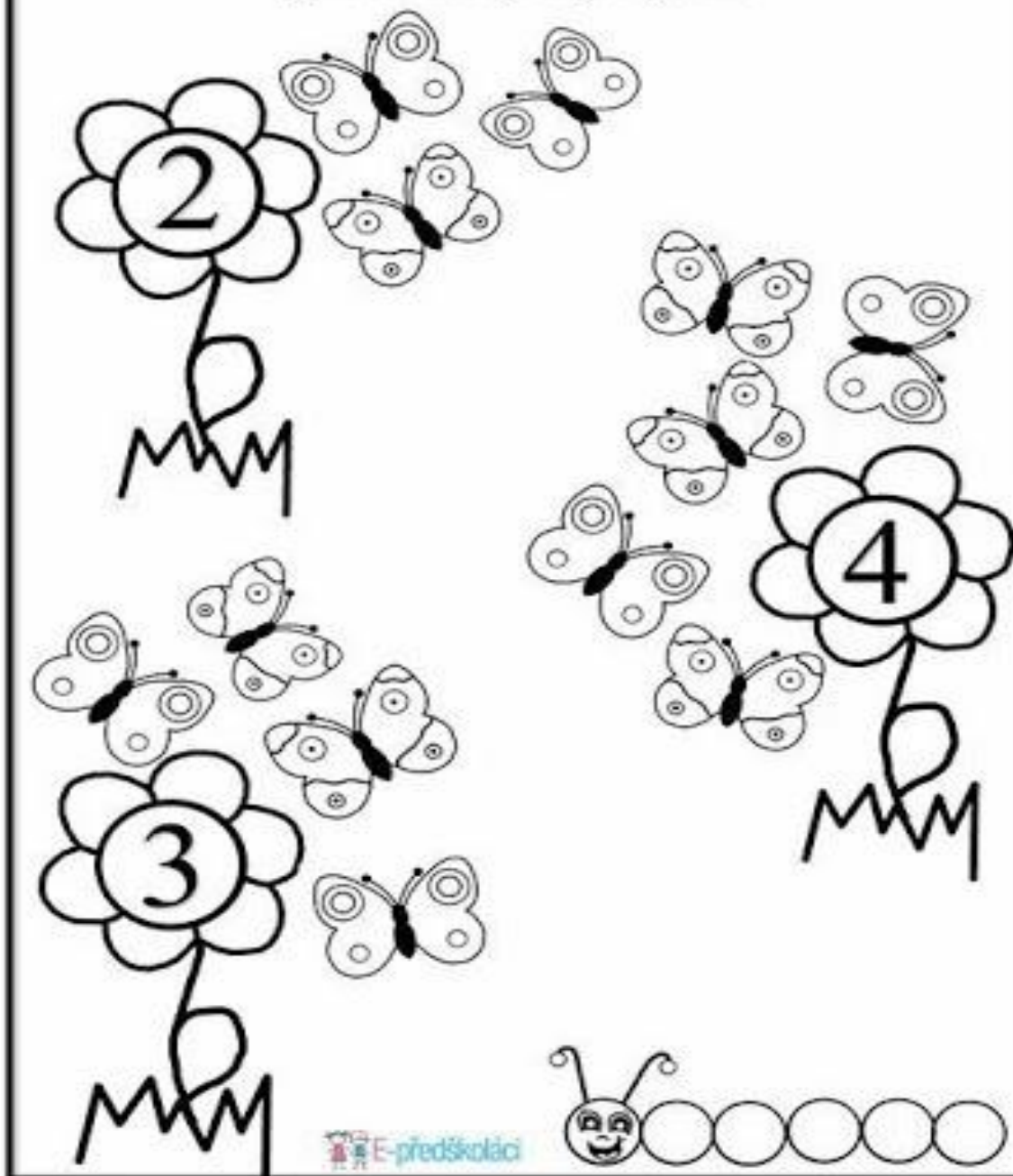
DOKRESLI PRAVOU PŮLKU OBRÁZKŮ JARNÍCH KYTIČEK. JE TU NARCIS, PAMPELIŠKA, FIALKA A TULIPÁN - POZNÁŠ, KTERÁ JE KTERÁ? KYTIČKY VYBARVI SPRÁVNÝMI BARVAMI.

Nápady pro Aničku

Zdroj: <https://cz.pinterest.com/pin/468726273698700953/>

Vybarvi u každé kytičky tolik motýlků, kolik je napsáno na jejím středu. Kytičky si vybarvi.

Zdroj: <http://www.msdemlova.cz/den-zeme-jarni-kyticky-20200420/>

Roční doby

Všechny obrázky, které souvisí s jarem, zakroužkuj zeleně, s létem žlutě, s podzimem červeně a se zimou modře. Některé obrázky mohou mít kolem sebe i několik kruhů. Obrázky vybarvi.

O Šípkové Růžence

František Hrubín

Byl jednou jeden král a královna a tuze je rmoutilo, že nemají děti, život bez dítěte je jen půl života. Když už nedoufali a smířili se s tím, že dožijí život o samotě, narodila se jim dceruška. Dali jí jméno Růženka.

Na křtiny pozvali tři víly. Byly to hezké panenky, z těch, co tak rády v lese při měsíčku tančí. Mají tak něžný sluch, že slyší rosné kapky o sebe zvonit, jak je nožkama sem tam rozstříkují, a jiné hudby nepotřebují. Po bohaté hostině zavedli ty víly k malé princezně.

První víla se sklonila nad kolébku, dýchla Růžence na tvářičky a řekla:

„Dýchám ti, dýchám na líčka, buď spanilá jak růžička!"

Ke kolébce přistoupila druhá víla, dýchla Růžence na ústa a pravila:

„Dýchám ti, dýchám na rtíky, zpívej nad všechny slavíky!"

Když se nad Růženkou skláněla třetí víla, že jí do života také něco hezkého popřeje, vešla do komnaty ošklivá babice a odstrčila vílu od kolébky.

Položila na Růženku škaredou ruku a zaskuhrala:

„Až sedmnáct let uplyne, o trn se píchne, zahyne!"

Všechny obešla hrůza. Babice se na nikoho ani nepodívala, a jak přišla, tak odešla. Byla to stará víla z lesních mokřin, a tak se pomstila králi a královně za to, že ji na křtiny nepozvali.

Tu se panenka víla, ta, co ji prve babice odstrčila od kolébky, sklonila k Růžence, dýchla jí na oči a zašeptala:

„Neumřeš, sto let budeš spát, více už nemohu ti dát!"

Ale slavné křtiny byly už tak jako tak pokaženy, ples a ohňostroj král odřekl. Ti, co si potrpí na dobré jídlo a pití, byli rádi, že se ta nemilá událost přihodila po hostině, aspoň oni si přišli na své. Rodiče se od té chvíle nehnuli od Růženky ani na krok. Král rozkázal, aby všechny rostliny, co mají trny, byly v celé zemi vyhubeny. Postihlo to i růže a šípký, a těch lidí nejvíc litovali. Neměla děvčata růže, aby si jimi o pouti ozdobila blůžičky. Poutníka, kráčejího po mezi, nechytla za rukáv šípková větévka, aby si přivoněl k jejímu květu.

Růženka rostla a rozkvétala, jak jí to víly dali do vínku, byla spanilá jako růžička a celé dny krásně zpívala. Rodiče jí udělali, co jí na očích viděli.

I když v celé zemi nebylo jediného trnu, přece je strach o milovanou dcerku neopustil.

Léta utíkala, každý rok přibyl králi a královně proužek šedivých vlasů, a když Růžence šlo na sedmnáctý rok, měli vlasy bílé jako chmýří na bodláčí.

Růženka nevěděla, že jim zbělely vlasy starostí o ni, nikdo se nesměl ani slůvkem zmínit o tom, co jí zlá víla přisoudila. Zнала kdejakou květinu, měla je ráda, ale o té nejhezčí, o růži, vědět nesměla. A přece se půvabem a spanilostí té květině tolik podobala, jako by sestry byly.

Přišel ten osudný den, kdy Růženka dožila sedmnácti let. Rodiče ji zavřeli v zámku, aby měli jistotu, že se jí nic nestane. Růžence bylo v komnatách těsno, byl zrovna krásný letní čas, všechno ji zvalo ven. Když nesměla ze zámku, aspoň na starou věž vystoupila, že se rozhlédne po kraji a vlahým větříkem si nechá ovanout líčka.

Nahoře na věži uviděla dvířka, hustě opředaná pavučinou, nikdy předtím si jich nevšimla. Copak za nimi asi je? napadlo jí a zkusila je otevřít. Dvířka povolila a Růženka vešla do malé komůrky. U okénka zády ke dveřím stála shrbená stařenka a zalévala květiny. Ohlédla se a zvala Růženku dál.

„Zaléváte, babičko?“ ptala se Růženka. „Ukažte, pomohu vám.“

„To jsi hodná, že se hlásíš o práci,“ pravila stařenka a mile se na Růženku usmála. „Pomoz mi tedy, voda je tamhle!“

Růženka od ní vzala koněvku a ze džberu u dveří nabrala vody.

„Ach, vy máte hezké kytičky, babičko!“ zvolala, „muškáty, begónie, a copak je tohle za kytičku, takovou hezkou jsem nikdy neviděla?“

„To je šípková růžička, děvenko, ta má ze všech kytiček nejlíbější vůni, zrovna ty bys ji měla dobře znát!“

„Smím si přivonět, babičko?“

„Jen si přivoň, za to nic nedáš!“

„Ach, to je vůně,“ zvolala Růženka, „hned bych takovou kytičku chtěla!“

Stařenka ustříhla jednu růžičku, zabalila ji do hedvábného šátku a podala ji Růžence: „Tu máš, vezmi si ji s sebou a doma si k ní voň, i uschlá ještě voní. Ale nikomu o tom nic neříkej!“

Růženka stařence poděkovala a běžela z věže dolů. Vesele si prozpěvovala, král a královna ji slyšeli a spokojeně se na sebe usmáli. Král zrovna svačil a královna vyšívala Růžence šátky do výbavy.

Se svým pokladem se Růženka zavřela do komnaty. Sedla si na lůžko, že se tou zvláštní kytičkou potěší. Byla hrozně nedočkavá, a jak vyndávala růžičku ze šátku, píchla se o trn. Svalila se na lůžko jako mrtvá. Na špičce ukazováčku jí vyskočila kapička krve.

S Růženkou rázem usnuli hlubokým spánkem všichni, kdo v zámku byli. Každý zůstal tak, jak byl v tom okamžiku, kdy ho náhlý spánek překvapil.

Král právě nesl na vidličce k ústům lákavé sousto husích prsíček, ale už nedonesl. Královna táhla zlatou nit, ale ruka s nití jí zůstala ve vzduchu. Kuchtička zrovna lila vodu na nádobí a otevřela pusou, že si zazpívá. I voda usnula, visela mezi hrncem a dřezem jako rampouch. Kuchtičce se už pusa nezavřela a muška, která by jí byla do ní vletěla, zastavila se vprostřed letu a usnula s roztaženými křídélky. Jen kuchaře a kuchtíka spánek nepřekvapil, horké letní odpoledne už je předtím uspalo, přestali však chrápat.

Ale šípková růžička v okně na věži neusnula. Začala tak rychle růst, že než byste napočítali deset, celý zámek hustě zarostl trním. Lidé venku se divili, co se to se zámkem stalo. Usoudili, že je začarován, časem si na to zvykli a už se o pány nestarali.

Devětadevadesátkrát lidé pole osili a tolikrát z polí sklídili, devětadevadesátkrát meze sních zavál a tolikrát je jaro odkrylo. Když posté lidé pole ošili a posté se travička na mezích zazelenala a všechno rozkvetlo, zabloudil v ty končiny královský princ z daleké země. Putoval světem pro zábavu i pro zkušenost.

Najednou před sebou spatřil srázný kopec, celý zarostlý šípkovými keři. Z květů šla taková vůně, že se princi točila hlava. Došel ke kopci, a tu se až ulekl: šípkové větvičky se před ním rozestoupily a nad hlavou se mu spletly v loubí. Prince něco táhlo do té voňavé chodby, i vešel do ní. Sluneční záře se hrnula za ním, čím dál však šel, tím slabší byla, ale přece mu na cestu trochu posvítala. Loubí ho vedlo nahoru a zase dolů a znovu nahoru, až přišel ke dveřím, zlatými květy vykládaným.

Otevře je, bledá sluneční záře se rozlije komnatou a princ spatří na lůžku spanilou dívku růžových líček. Něžně oddychuje a usmívá se ze spaní. Princ tak hezké stvoření dosud neviděl. Sklonil se nad ni a políbil ji. V tu chvíli se dívka s lehkým výkřikem probudila a posadila se na

lůžku. Princ se shýbl a zvedl se země šípkovou růžičku. Podal ji spanilé dívce. Poděkovala mu a mile se na něj usmála.

A ještě jiné věci se v tu chvíli děly: husté šípkové větvičky sjely ze střech rychle jako užovky a odkryly celý zámek slunci. Král zamžikal očima a strčil lákavé sousto husích prsíček do úst. Královně se zachvěla víčka, dotáhla zlatou nit a začala nový steh. V kuchyni voda rázem ožila, vytekla z hrnce do dřezu. Kuchtička zavřela pusku, muška ji jen tak tak minula. Kuchyní zněl vysoký hlásek kuchtičky, ale ani ten neprobudil kuchaře a kuchtička. Sto let spánku jim bylo málo. Však on už je král rychle vzbudí, za sto let mu notně vytrávil a za chvíli bude chtít večeři.

A opravdu si o ni zrovna chtěl říci, když se otevřely dveře. Vešla Růženka a za ruku si vedla cizího jinocha. Král se na ně přísně podíval. „Kde našel ten mladík odvalu?“ pomyslí si, „jen tak bez dovolení si přijde, a ještě se s naší Růženkou vede za ruku.“ „Dceruško,“ vykřikla vtom královna, „zahod' ten prokletý kvítek!“ Spatřila šípkovou růžičku, Růženka si sní v prstech hrála a pranic se nebála.

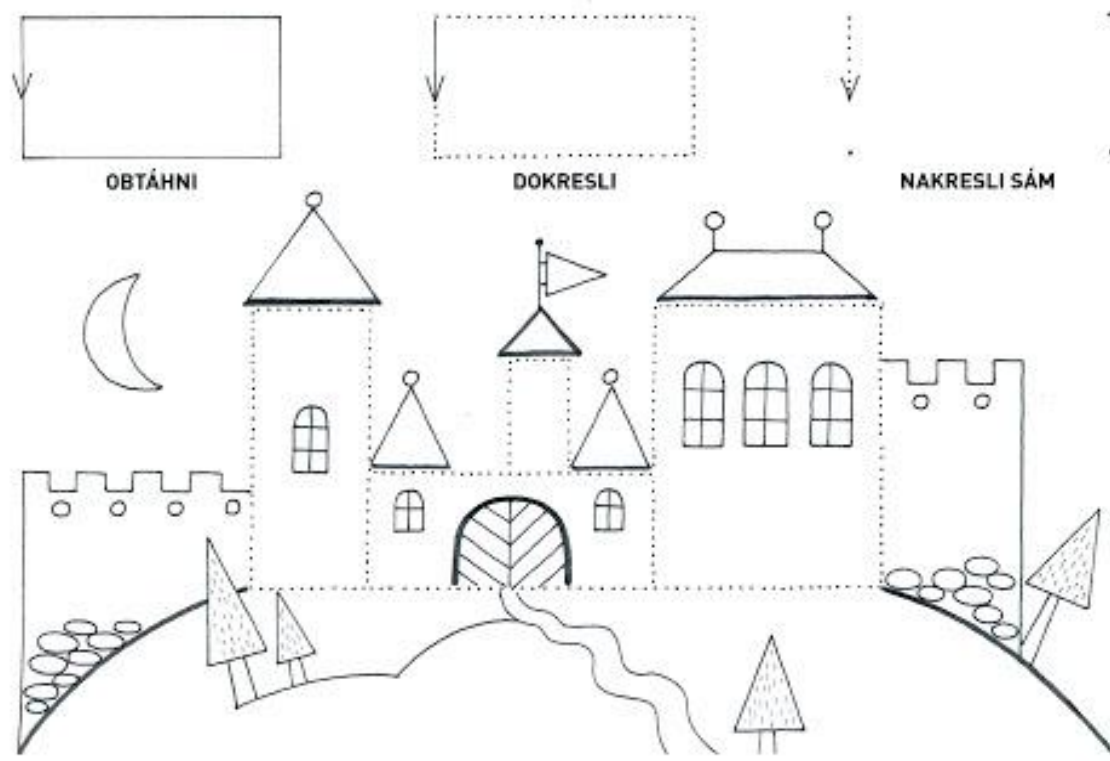
„Už mi neublíží, maminko,“ pravila Růženka a ukázala jí prstík, byla na něm čerstvá kapička krve, jako by se Růženka píchla před chvílíčkou a ne před sto lety.

A tu se princ, jak se sluší a patří, sám ujal slova a vyprávěl králi, jak se do zámku dostal. Růženka potom pověděla, jak to bylo s tou babičkou v komůrce na věži. Král a královna si to dali dohromady a teprve teď se jim rozsvítilo v hlavě. „Proboha,“ zvolali, „vždyť jsme zaspali sto let!“ Princ požádal krále, aby mu dal Růženku za ženu. Král svolil a brzo byla svatba. Růženka šla k oddavkám se zavázaným prstíkem, ale i tak jí to náramně slušelo.

Po svatbě vedla Růženka manžela na věž, otevřela dvířka opředená pavučinou a vešli do komůrky. Nikdo tam nebyl. Muškáty a begónie byly zvadlé, jen šípková růžička krásně kvetla. Růženka si ji s kořenáčem donesla do své komnaty. Teď se s ní mohla beze strachu těšit. Růžičky opadávají, ale hned se rozvíje jiná, a dodnes nepřestaly kvést. Mám v jedné staré knížce plátek z jejího květu. Vítr mi ho přinesl, když jsem se jednou díval z okna v tu stranu.

A když večer sedím sám nad tím plátkem růžovým, co nevím, to nepovím. Proto vám to povídám.

- Malování vodovými barvami hrad, princezna...
- Povídání o pohádce (kolik bylo sudiček, co Růžence předpověděly, co nechal král s královnou z hradu odstranit? O co se Růženka píchla?...)

Zdroj: <http://vytvarna-vychova.cz/tag/pohadky-2/>